

Zoi Sag

Online
Devojka
SOLIRA

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Zoe Sugg

GIRL ONLINE GOING SOLO

Copyright © Zoe Sugg 2016

Map copyright © mapsofjoy.com 2016

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Mojim sjajnim pratiocima, čitaocima i obožavaocima
zahvaljujem na neprestanoj podršci i na tome što dele
moju ljubav prema Peni i njenoj priči. Nadam se da
ćete nastaviti da sledite svoje snove sve dok ne postanu
stvarnost. Ako sam ja uspela, onda možete i vi!*

OMILJENA MESTA *Onlajn Devojke* u **BRAJTONU**

prema

HOUVU

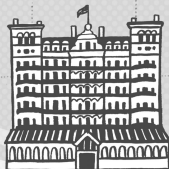
(stvarno)

*Muzički
paviljon*

Grand

*Brajtonski
centar*

L A M A N Š

Brajtonska
stanica

Pekara
Činija
brasna

SEVERNI LEJN

Snupers paradajs

Kraljevski
paviljon

prema

KEMP-
TAUNU

Čokivokidud
LEJNS

Palačinkarnica

Boho
delato

Džej-Bi

BRAJTONSKA PLAŽA

Kej

15. septembar

Gde je Noa Flin?

Mali prekid u redovnom blogovanju!

Ako redovno čitate *Onlajn devojku*, onda znate da obožavam da odgovaram na pitanja, bilo u komentarima bilo mejlom. Iako je većina vas divna i raspituje se o normalnim stvarima kao što su nova školska godina i kako mi idu kurs i pripreme za predstojeće ispite... inboks mi je zatrpan pitanjima o Noi Flinu. Tačnije: gde je on? Šta radi? Zašto se povukao sa svetske turneje *Skeča*?

To se ne dešava samo na mom blogu, već i na svim društvenim mrežama na kojima imam nalog – a i u stvarnom životu! Tako da mi se čini kako je došlo vreme da kažem ono što znam.

Ako ste novi čitalac mog bloga, onda možda ne znate da smo se Noa i ja zabavljali (naglasak je na „prošlom vremenu“). Oni koji me dugo prate znaju ga kao „Mladića iz Bruklina“. Iako već neko vreme nisam pisala o njemu – ili o nama, kad sam već kod toga – mnogi se pitaju šta je s njim otkako je nedavno nestao.

Dakle, pripremite se, evo istine: ne znam ni ja. Znam koliko i vi, a mogu samo da se nadam da je dobro i da je srećan, šta god da radi. Njegov menadžer je izdao sledeće saopštenje:

„Kako bi uklopio naporni raspored s ličnim problemima, Noa je odlučio da se povuče sa svetske turneje *Skeča* mesec dana pre roka. Izvinjava se obožavaocima ako ih je razočarao i zahvaljuje na neprestanoj podršci.“

To je sve što znam. Nažalost, činjenica da sam Noina prijateljica ne znači da ga pratim preko GPS-a pa ne mogu da pokrenem aplikaciju na telefonu i vidim gde se nalazi (mada sam prilično sigurna da moja mama tako prati mog brata i mene). Mogu reći samo da poznajem Nou i da to ne bi olako odlučio. Ali on je veoma jak momak i sigurna sam da će se brzo vratiti.

Nadam se da prihvatate ovaj odgovor i da možemo nastaviti s uobičajenim temama na blogu.

Vi koji nemate pojma o čemu pričam... izvinjavam se, ha-ha! Noa, ako čitaš ovo, pošalji mi poruku ili ću možda poslati privatnog detektiva da te pronađe.

Onlajn Devojka, odlazi oflajn xxx

Prvo poglavlje

Čim sam otkucala post, dodala sam laptop Eliotu. „Misliš li da je ovo dovoljno dobro?“

On prelazi pogledom po tekstu, dok ja čupkam zanokticu na malom prstu.

„Meni zvuči dobro“, odgovara posle nekoliko mučnih trenutaka.

Pošto sam dobila zeleno svetlo od Eliota, ponovo uzimam laptop i objavljujem post pre nego što se predomislim. Odmah se osećam kao da mi je teret spao s pleća. Sad je gotovo. Ne mogu da povučem te reči. Moja „izjava“ je zvanična iako je besmisleno što uopšte moram bilo šta da izjavljujem. Obrazi mi plamte i shvatam koliko sam ljuta zbog svega ovoga...

Eliot se nakašlja – glasno – prenuvši me iz misli. Skupio je usne. To znači da je zabrinut i srce mi odmah klone. „Zar se stvarno nisi čula s Noom od avgusta?“

Sležem ramenima. „Nisam.“

„Ne mogu da verujem. Mladić iz Bruklina nas je izneverio.“

Ponovo sležem ramenima. Jedino to i mogu da uradim. Ako previše razmišljam o tome, isplivaće sva sećanja koja s mukom potiskujem.

„Imam samo ovu poruku.“ Vadim telefon i otvaram poruku. „Vidiš?“

Izvini, Peni. Sve ovo je postalo naporno.
Prekinuću turneju da predahnem.
Čućemo se uskoro. N. x

Ne znam šta je za Nou „uskoro“, ali prošlo je više od mesec dana i nisam čula ni glasa od njega. Poslala sam mu brojne SMS-ove, poruke na *Tviteru* i mejlove, ali nisam dobila odgovor. Ne želim da ispadnem očajna bivša devojka koja pokušava da ga pronađe pa sam nedavno prestala to da radim, ali uzrujem se kad god se setim da mi nije odgovorio.

„Pa“, nastavlja Eliot, „uradila si pravu stvar što si ispričala svoju priču i skinula ljude s vrata. Kome li je uopšte potrebna takva drama, zar ne?“

„Baš tako.“ Pomeram se do ivice kreveta da dohvatim četku sa stola. Dok četkam umršenu riđu kosu posvetlelu od sunca, prelazim pogledom po selfijima zakačenim za ogledalo. Stavila sam svoje fotografije s Li Braun, Eliotom i Aleksom, čak i jednu s Megan. Međutim, većina je skrivena omiljenim fotografijama isečenim iz časopisa – inspiracijom za moj portfolio – i rasporedom učenja na kojem sam sve pažljivo podvukla i obojila kako bih znala šta tačno treba da radim. Mama se našalila kako posvećujem više vremena bojenju nego učenju, ali taj čin mi pruža osećaj da imam kontrolu nad nečim. Čini mi se da nemam nikakvu vlast nad bilo čim drugim u životu – Noom, fotografskom karijerom,

čak ni prijateljima... Svi se spremaju za život posle srednje škole. Iako sam imala veliku prednost zbog prakse s Fransoa-Pjerom Nuvoom – jednim od najboljih fotografa na svetu – čini mi se da tapkam u mestu dok svi oko mene trče. Šta li ću posle ovoga?

„Misliš li da je našao drugu?“ Eliot mi preko ruba naočara upućuje dobro poznat pogled kojim povremeno voli da me iznenadi – taj pogled poručuje: „Ovo se neće dopasti Peni.“

„Eliote!“ Gađam ga četkom, ali on se brzo izmiče. Četka udara u zid i pada na hrpu veša.

„Šta je? On je slobodan, ti si slobodna. Vreme je da to ostaviš za sobom, Peni. Život nije samo Bruklin.“ Teatralno namiguje, a ja prevrćem očima. Ako postoji nešto što mi smeta više od Noinog ćutanja, onda je to pomisao na njega s drugom devojkom.

Moram da promenim temu. „Kako je Aleks?“

Eliot podiže ruke. „Savršen je, kao i uvek.“

Široko se osmehujem. „Vas dvojica ste mnogo slatki, mada pomalo sladunjavi.“

„Jesam li ti rekao da više nije u butiku? Sad radi u jednom restoranu.“ Eliot se široko osmehuje s ponosom. „Jedva čekam da završim školu pa da počnemo da živimo zajedno. Ionako provodim gotovo sve vreme kod njega. Kad nisam ovde, naravno.“

Osmehuje se, ali pogled mu je ozbiljan. Naginjem se da ga uhvatim za ruku. „Tvoji roditelji će se urazumiti...“ U kući Ventvortovih već nedeljama se vode rasprave. Nekad ih čujemo kako viču kroz tanke zidove moje tavanačke sobe; tad je pomalo neprijatno.

Sad je njegov red da slegne ramenima. „Mislim da bi trebalo da prekrate sebi muke. Svi bismo bili srećniji kad bi se zauvek rastali.“

„Peni!“ Mamin glas dopire do moje sobe.

Uključujem telefon da pogledam koliko je sati. „O, bezveze. Hajde, Eliote – zakasnićemo! Ne smem da propustim prvi čas.“ Skačem s kreveta i ubacujem knjige u torbu. Brzo se ogledam i tek tad shvatam da sam očešljala samo jednu stranu glave pre nego što sam gađala Eliota četkom. Uzimam gumicu s radnog stola i vezujem kosu – umršenu – u labav rep. Moraće da prođe.

Ponovo me iznenađuje Eliotova sposobnost da se od crnog oblaka pretvori u sunčev zrak, jer je vedar i bezbrižan kad se ponovo okrenem prema njemu. Uzima me podruku i široko se osmehuje. „Hoćeš li da se trkamo za kroasan s čokoladom?“

„Nego šta.“

Preskačemo po dva stepenika, smejući se i sudarajući jedno s drugim.

„Šta vas dvoje blesana smerate?“ Mama cokće, a mi skačemo s poslednjeg stepenika pa uzimamo topli kroasan s čokoladom iz njenih ispruženih ruku. „Ne zaboravi, vrati se kući do sedam zbog Tomovog rođendana!“

„Važi!“, odgovaram. Već sam na vratima iako dobro znam da sam se umazala čokoladom, što ne priliči lepo vaspitanoj šesnaestogodišnjoj devojci. Nikad ne bih zaboravila rođendan starijeg brata, ali znam zašto me je mama podsetila. Eliot i ja šetamo po Brajtonu posle škole kako bih ga fotografisala za svoj portfolio. On je savršen model: toliko je samouveren da se ne stidi da pozira nasred ulice, čak i kad ljudi prolaze. „Možda bi i ja trebalo da pokrenem blog“, rekao je jednog dana. „Onda bih mogao da se hvalim svim ovim fotografijama! Čak i onima koje ti se ne dopadaju.“

„Trebalo bi“, odgovorila sam. „To će ti koristiti ako ćeš da se baviš dizajnom.“

„Razmisliću o tome“, odvratio je, ali još to nije uradio. Mislim da se Eliotu više sviđa ideja da *ima blog* od rada koji se mora uložiti u njega. On stalno prevrće očima kad vidi da sam ponovo za laptopom iako zna da je to neophodno kako bi se blog održavao. A pošto prošle godine dugo nisam pisala, sad sam rešena da mi blog bude uspešan.

Napolju je sveže i to me podseća da se jesen bliži iako je još septembar. Ovo mi je omiljeno doba godine. Lišće počinje da zlati i opada posle napornog letnjeg posla, a sunce kao da jače sija kad nema izmaglice letnje žege. Sve izgleda svežije – svež početak za novu školsku godinu. Svež početak. Baš ono što mi je potrebno.

Približavam se Eliotu i hvatam ga podruku. „Danas ćemo morati da skratimo fotkanje“, kažem. „Jedino loše u tome što Aleks više ne radi u prodavnici starinske odeće jeste što više ne možemo da pozajmljujemo zabavne kostime!“

Prisećam se omiljene Eliotove fotografije: pozirao je u uobičajenoj odeći (uskim farmerkama, majici boje burgunca i grubo pletenom džemperu) sa gusarskim šeširom iz kojeg je štrčalo ogromno pero. Održavao je ravnotežu na jednoj nozi na kofi okrenutoj naopako koju smo pronašli na kamenitoj plaži. Izgledao je kao gusarski kralj Brajtona. Gusar sa *zaista* dobrim stilom.

„Ponovo ćemo pozajmljivati iz plakara tvoje mame!“, kaže Eliot i teatralno uzdiše. Smejem se. To je istina: mama čuva gomilu divnih i čudnih asesoara iz glumačkih dana.

Ostavljam ga na autobuskoj stanici i on me napadno ljubi u oba obraza – kupio je taj običaj u Parizu pa usavršio na praksi u časopisu *Šik*. „Vidimo se kasnije, draga“, pozdravlja me pa spušta glas. „I obećaj da nećeš mnogo da se nerviraš zbog Noe.“

Crvenim. „Obećavam.“

Šetnja od stanice do škole je kratka, ali nedostaje mi Eliot. Njegovo odsustvo me boli kao da sam ostala bez ruke ili noge. Ostala sam bez Eliota – i to me boli. Ne znam šta ću ako se on i Aleks sledeće godine presele u London. Od te pomisli mi se čokoladni kroasan vraća u grlo i gutam knedlu da ga zadržim.

Telefon mi zavibrira. Odmah zaboravljam svoje obećanje jer pomišljam da je možda Noa. Ali nije mi on poslao poruku, već Kira. „Gde si?“, piše. Gledam na sat. Ostalo je samo pet minuta do prvog časa – a trebalo bi da održim prezentaciju na času istorije s Kirom. Jao.

Trčim, hitam stepenicama pa ulećem kroz dvokrilna vrata. Prvo nailazim na dve učenice koje se kikoću nečemu što čitaju na sajtu *Seleb voč* na telefonima. Istog časa osećam strepnju koja buja kao plima u mojoj glavi zbog mogućnosti da mene ogovaraju – ali ovog puta nije tako. Ispada da je Hejden iz *Skeča* raskinuo s Kendrom. Jedna devojka podiže pogled prema meni i mršti se – ali njen pogled ne odaje prepoznavanje. Mršti se samo zato što buljim u njih kao lutka. Brzo nastavljam dalje, ustutnjalog srca. Više se čak i ne okreću za mnom.

Uzdišem od olakšanja i puštam da strepnja iščili. Noa i ja zvanično više nismo tema dana. Samo sam obična devojka koja vodi običan život i ide u normalnu školu. To sam želela otkako se turneja završila.

Nije li tako?

„Peni! POBOGU, tu si.“ Kira trči do mene i prekida mi misli pre nego što stignu da se zahuktaju. Ponavlja šta ćemo raditi na prezentaciji, a ja puštam da me vuče školskim hodnicima natrag u stvarnost.

Drugo poglavlje

„Stani, samo još jednu.“

„Peni, pet je do sedam...“

„Znam, ali svetlost je savršena...“ Još jednom fotografišem Eliotov obris naspram sve tamnijeg neba. Ovog puta nismo na plaži već u parku Blejkers, smeštenom blizu niza slatkih pastelnih kuća ispred naših. Pošto živimo na brdu, iz naših tavanskih soba uvek imamo odličan pogled na park i more iza njega. U parku je sahat-kula ispod koje smo Eliot i ja proveli mnogo sunčanih poslepodneva, čitajući i škljocajući. Eliot se izvija na sve moguće načine, skače prema zvezdama i naginje se unazad da napravi most. Ja ležim na stomaku na travi i snimam ga odozdo. Verovatno ga ne biste prepoznali na ovim fotografijama ako ne znate da je to on. Uspevam da uhvatim zalazeće sunce ispod luka njegovih leđa. Zraci svetlosti zamućuju detalje – ali Eliot izgleda prozračno, kao da svetlost izbija iz njega.

„Dobro, gotova sam“, popuštam i spuštam aparat. Ispravljam se i proveravam telefon – mama nije slala zabrinute poruke pa nagađam da Tom verovatno kasni.

„Daj da vidim“, kaže Eliot i spušta se na travu. Naginjem se da mu pokažem. „O, Peni, ove su neverovatne! Najbolje dosad. Bolje bi bilo da ih staviš u galeriju.“

„O, ova će svakako biti u prvom planu. Nazvaću je *Eliot i sunčani nagib*.“

„Možda bi trebalo malo da poradiš na naslovima, Pi.“

„Shvatila sam.“

Eliot sanjari kako ću jednog dana imati ogromnu izložbu – samostalnu, za razliku od grupne školske postavke. On mašta kako će moja galerija biti na nekom velelepnom mestu – u Londonu ili Njujorku, a možda čak i daleko u Šangaju ili Sidneju. Uvek se široko osmehnem kad čujem njegove velike planove za mene, ali to mi budi i strepnju. Kad sam završila sjajnu praksu s Fransoa-Pjerom Nuvoom, rekao mi je da bih mogla da izložim nekoliko fotografija u njegovoj galeriji – *ako* ispune njegova visoka merila. Poslala sam nekoliko Eliotovih fotografija Melisi, njegovoj pomoćnici s kojom sam se zaista zbližila. Rekla je da su veoma dobre, ali da im nešto nedostaje. „Naprosto ne vidim ništa *tvoje* na ovim fotografijama“, kazala je. „Samo što ga nisi otkrila. Usredsredi se na nešto što zaista vatreno voliš i onda ćeš uspeti. Tvoje fotografije moraju da imaju glas. Nešto što je... jedinstveno za *Peni*.“

Ne želim da je izneverim i cilj mi je da vežbam, vežbam i vežbam sve dok ne otkrijem šta je „jedinstveno za Peni“. Zato što, baš kao i Eliot, imam velike snove. Želim da fotografišem do kraja života. Nikad nisam osećala veću odlučnost da to i postignem.

Krajičkom oka spazim nešto i naglo podižem glavu. „Noa?“, prošaputala sam pre nego što sam stigla da se zaustavim.

„Molim? Gde?“ Eliot prati moj pogled, ali nema nikoga. Ko god da je bio, otišao je niz brdo.

„Mogla sam se zakleti...“ Ali šta sam videla? Pletenu kapu natučenu nisko preko duge tamne kose. Poznati poletni hod. To je mogao biti bilo ko. „Nema veze“, odgovaram brzo.

Nisam ga prevarila. „U redu je, Peni. I ja bih voleo da je tu. Ali Tom svakako *jeste* tu. Hajdemo nazad, važi?“

„Naravno.“ Znam da sam šašava. Noa je verovatno u Nju-jorku, a možda i u Los Anđelesu – mogao bi biti bilo gde osim u Brajtonu. Samo bih volela da znam gde je i šta radi. Tad bar ne bih ludela.

„Hajde, sporaću!“, viče Eliot. Zaostajem dok se penjemo do kuće. U tome je nevolja s Brajtonom – gotovo *ceo* grad se nalazi na visokim brdima, a naše kuće su na polovini najvišeg dela

„Čula sam da tata večeras sprema svoje čuvene lazanje!“, kažem, stigavši ga.

Eliot zakuka. „O bože, šta li će ovog puta staviti u njih?“

„*Nemam* pojma. Sećaš li se kad je stavio jedan red ananasa kako bi bila u havajskom fazonu?“

„Ta mi se dopala! Mislio sam na onaj put kad je čuo da u Meksiku stavljaju čokoladu u soseve pa je istopio jednu štanglu u sos bolonjeze!“

„To je bilo odvratno“, priznajem. „Možda bi trebalo da mu kažem da se drži samo doručka.“

„Ne, znaš da obožavam eksperimente tvog tate iako nisu uvek uspeli. Hoću reći, ko bi rekao da će lazanje biti tako ukusne i hrskave ako stavi čips preko gornjeg sloja? Trebalo bi da patentira taj recept. Džejmi Oliveru, odzvonilo ti je!“

Vreme kao da leti dok pričamo o hrani pa mi se čini da se začas stvaramo pred mojom kućom. Eliot čak i ne gleda svoja ulazna vrata već ulazi za mnom. Dočekuje nas jak miris začina i pečenog mesa.

„Nešto sjajno miriše!“, govori Eliot iza mene.

Tata se pojavljuje na vratima. Nosi nakrivljenu kuvarsku kapu. „Večeras imamo grčke lazanje! Feta! Origano! Jagnjetina! Plavi patlidžan!“

„Dakle, to je musaka?“

„O, ne.“ Tata maše lopaticom prema meni. „I dalje će biti lazanje. A čekajte samo da vidite šta je na vrhu...“

„Molim te, molim te, samo da nisu masline!“ Nabiram nos.

„Nešto još bolje... incuni!“

Eliot i ja zakukamo.

„Zdravo, srećni ljudi!“

„Tome!“ ciknem i okrenem se. Na vratima su moj brat i njegova dugogodišnja devojka Melani. „Srećan rođendan!“

„Hvala, Pen-Pen!“ Grli me i razbarušuje mi kosu.

„Hej, prestani!“ bunim se i guram ga. Obilazim ga kako bih zagrlila Melani. „Ćao, Mel. Kako je?“

„Odlično, hvala, Peni. Jedva čekam da probam šta je tvoj tata spremio.“

Smejem se. „Trebalo bi da bude zanimljivo, kao i uvek!“

Sledećih nekoliko sati prolaze u izmaglici hrane i smeha, koji me umiruju kao mamin stari vuneni džemper koji nosim sa sobom kad god moram da putujem avionom. Ispostavilo se da su grčke lazanje izvrsne (iako sam skinula sve ljigave ribice i prosledila ih Tomu). Svi opušteno sede za stolom, mama priča Melani o novom venčanju (s temom *Kabarea* u Sohou), a Tom i Eliot se smeju tatinim vicevima.

Nešto mi pada na pamet. Ustajem sa stolice i odlazim u predsoblje po aparat koji sam ostavila pored ranca.

Vraćam se i okrećem objektiv prema porodici – hvatam njihove osmehe i smeh. To je nešto „jedinствeno za Peni“. Svi ljudi koje volim u istoj sobi.

Gledam fotografiju. Pa... skoro svi.

17. septembar

Vidim duhove

Hvala svima na podršci u vezi s poslednjim postom. Izvinjavam se što sam morala da isključim komentare – malkice su se otrgli kontroli. Ipak, možda zajedno možemo da prebrodimo ovo? Vi ste mi uvek davali najbolje savete.

Trenutno mi najteže pada što se nosim s duhovima. Ne mislim na prave aveti (bar se nadam da je tako), već na senke – tragove – nestale osobe koje su se zadržale svugde u mom svakodnevnom životu, spremne da svakog časa skoče na mene i ponovo mi zaustave srce.

Kad god obiđem neki ugao, nešto me podseti na njega. Iako sam sigurna da je daleko od mene, stalno mi se čini da ga vidim u gužvi ispred sebe. Jednom sam čak pratila nekog jadnog momka niz ulicu sve dok se nije okrenuo – i naravno, nije bio on, već samo neko drugi s tamnom kosom.

Ludim li? Znaite kako kažu da se naježite kad vam neko pređe preko groba? Tako se i ja osećam – drhtavo, hladno, pomalo uplašeno. A zbog toga se uvek osetim i pomalo jadno. Kako da oteram duhove i ponovo se osećam normalno?

Onlajn Devojka, odlazi oflajn, xxx

Treće poglavlje

Otkako sam prekjuče postavila novi blog, iz mnoštva su se izdvojila tri saveta:

1. Okruži se prijateljima i članovima porodice. – Urađeno.
2. Skreni misli: izlazi i radi više uzbudljivih stvari sve dok uspomene na njega ne počnu da blede. – Možda bi to trebalo češće da radim.
3. Nastavi dalje. – Da, to je i Eliotov glavni savet. Ali ipak mislim da se to neće desiti.

Zato sam odlučila da pokušam s nečim drugim. Kako bih skrenula misli, prihvatila sam jedan poziv koji mi već dve nedelje stoji u porukama. Megan me je pozvala da je posetim u Umetničkoj akademiji madam Laplaž u Londonu. To je zaista ugledno mesto i mnogo se ponosim njome što je tamo primljena. To je velika stvar i lokalne novine objavile su članak o tome pod naslovom: ŠKOLARKA SE UPISALA NA AKADEMIJU ZA ZVEZDE. Mnogo poznatih glumaca i glumica diplomiralo je tamo („Kao što Megan

ne propušta da te podseti“, govori Eliot), ali akademija nije poznata samo zbog glume. Tamo se školuju muzičari, plesači, slikari – verovatno i nekoliko fotografa. Megan živi u internatu, tako da deluje kao da je na neki način već otišla na faks. Iako je čaknuta i ponekad nadmena, nedostaje mi.

„DOĐI DA ME POSETIŠ“, napisala je velikim slovima što viču. „Mnogo će ti se dopasti.“

Eliot je prevrnuo očima. „Verovatno samo hoće da se hvali kako ima ‘glavnu ulogu’ u *Jadnicima* ili kom već mjuziklu koji spremaju.“

„Priča sa zapadne strane“, ispravila sam ga. Megan je ranije tog dana na *Fejsbuku* objavila da će igrati Mariju u prvoj velikoj školskoj predstavi za Noć veštica.

„Probe su naporne“, napisala mi je, „ali ako dođeš u subotu posle jedanaest, možemo da blejimo u zajedničkoj sobi i upoznaću te sa svima.“

Važi, doći ću

Eliot je otpuhnuo, ali videla sam da je čak i njemu drago što ću otići i uraditi nešto novo.

Jeee! Vidimo se u subotu!

Subota je i jedan od onih vedrih, divnih septembarskih dana kad London blista kao da je neko dobro oribao sve zgrade. Dok silazim s voza, nehotice razmišljam o tome koliko sam napredovala u poslednjih nekoliko meseci. Nema šanse da bih pre ovog leta sama otišla vozom u London, a kamoli putovala i vozom i metroom, ali sad znam kako da držim napade panike pod kontrolom. Ne sasvim – znam

da će oni ostati sa mnom do kraja života i da svakog časa mogu promoliti svoje ružne glave. Ali sve dok vladam svojom anksioznošću, suočavam se s njom i prihvatam je – umešto da bude obrnuto – znam da će sve biti u redu.

Akademija madam Laplaž nalazi se na obali Temze, a Megan me dočekuje na stanici Embankment kako bismo se zajedno prošetale.

„Peni!“ Megan stoji ispred *Starbaksa* i maše, držeći kafu u drugoj ruci. Nikad je nisam videla da pije bilo šta drugo osim milkšejkova i koka-kole, ali ona je sad „odrasla“ Megan. „Nadam se da ti ne smeta što sam sebi uzela piće“, kaže. „Ti ne voliš kafu, zar ne?“

Odmahujem glavom. „Neću ništa.“

„Super.“ Hvata me podruku i vodi preko mosta. Reka vijuga, tako da vidim Katedralu Svetog Pavla. Zaustavljam se da napravim fotku. Megan se ubacuje u kadar i naslanja na ogradu.

„Čekaj, slikaj me ispred Nacionalnog pozorišta“, kaže, pokazujući na veliku betonsku zgradu blizu njene akademije. „Kad jednog dana budem igrala glavne uloge u njemu, možda ćeš prodati tu fotku za nekoliko miliona.“ Kikoće se toliko glasno da me je pomalo blam. Slikam je. „Daj da vidim.“

Okrećem aparat da joj pokažem fotografiju na malom ekranu. Ona ciči. „O bože, ovo je odlično, Peni! Možda bi mogla da uradiš moje portrete.“

Uzvracam na njen široki osmeh, ali čini mi se da nešto nije u redu. Čak ni Megan uglavnom nije toliko lepršava i uzbuđena. Mogla bih to da svalim na previše kafe, ali ne verujem da je reč samo o tome.

„Kako je u školi?“, pitam dok prelazimo most.

„O, škola je prosto *neverovatna*. Znaš li da će jedan poznati holivudski par poslati decu ovamo? *Seleb* voč piše da se

stalno šuška o tome, ali Akademija madam Laplaž je *jedino* mesto za pravu šekspirovsku glumu. A profesori su sjajni. Znaš li da čak imamo specijalistu za monologe? A tek da vidiš plesače... nikad nisam videla toliko žešćih frajera na jednom mestu.“ Namiguje mi.

Megan nastavlja da melje, ali primećujem da mi još nije odgovorila na pitanje. Već znam sve o školi. Samo ne znam kako se *ona* snalazi u njoj.

Akademija je smeštena u ogromnu staru edvardijansku građevinu, od onih što su svojevremeno verovatno bile podeljene na nekoliko visokih uskih kuća. Međutim, mnogo zidova je porušeno, a preostale su mladi slikari oslikali smelim muralima jarkih boja. Gledam kroz stakleno okno plesnog studija i vidim lakirani parket i zidove pokrivene ogledalima.

Megan nastavlja da priča kao navijena dok se penjemo stepenicama. Zaustavljamo se na trećem spratu ispred vrata na kojima piše ZAJEDNIČKA SOBA STUDENATA GLUME.

„Dobro, nemoj da se izbezumiš, Peni. Neke devojke znaju za tebe i Nou i mnogo su ljubomorne. Ne brini – pobrinuću se da budu fine, ali, kao, ne obraćaj mnogo pažnje na njih.“

„Uh... neću“, odgovaram, mršteći se. „Veruj mi, poslednje što želim jeste da pričam o Noi.“

„Dobro. Hajdemo...“ Duboko uzdiše kao da skuplja hrabrost pa otvara vrata.

Prostorija me na prvi pogled podseća na sobe u bekstejdžu na koncertima. U njoj se svakako dešava mnogo više nego u zajedničkoj sobi u našoj školi. Odiše istom opuštenom atmosferom: mladići se izležavaju na otrcanim kaučima, devojke su izvaljene s nogama prebačenim preko rukonaslona fotelja.

Jedan momak čak štimuje gitaru u uglu. I svi su stvarno lepi. Pitam se jesam li nekako zalutala na snimanje serije *Gli*.

U stvari, gotovo je onako kako je Megan opisala – moraću da kažem Eliotu da se uopšte nije hvalisala. Zaista *jeste* kreativno, ludo i slobodarski kao što je napisala.

Megan čeka da pređem pogledom po svemu pa me hvata za ruku. Prilazimo grupi devojaka koje se preslišavaju za jednim stolom. Potreban im je trenutak da uopšte primete da smo tu. Upitno pogledam Megan, pitajući se zašto ih samo ne pozdravi. Međutim, ona ne odvaja pogled od jedne devojke.

„O, ćao, Megan“, govori visoka riđa cura s kosom vezanom u visoki rep. Jedva je podigla pogled, a usne su joj skupljene u tanku crtu.

„Ćao, Salena“, odgovara Megan. Glas joj je toliko visok da zvuči piskavo. Nikad je nisam videla takvu. „Ovo je drugarica o kojoj sam ti pričala. Znaš... Peni Porter.“

Salena se okreće prema meni. Osmeh joj menja celo lice pa odjednom izgleda lepršavo i srdačno.

„Peni!“, pozdravlja me. Pruža ruku iza sebe da privuče stolicu. „Hoćeš li da sedneš?“

„O, ovaj...“ Gledam Megan. Ona me gura na stolicu. „Izgle-da da hoću!“, odgovaram i smeteno se nasmejem. Megan žuri prema jedinoj slobodnoj stolici u drugom delu sobe pa je vuče do stola.

Salena ne odvaja pogled od mene. „Ovo su Lisa i Kajla. One su prva godina glume kao i ja.“

„Kao i Megan!“, dodajem veselo.

Ona klima glavom. „Prvo moram da ti kažem da *obožavam* tvoj blog.“

Crvenim. I dalje ne mogu da se naviknem na to da ljudi stvarno čitaju moj blog, iako statistika potvrđuje kako to mora biti tačno. „Hvala... pišem ga već neko vreme.“

„Znam! Mislim, tako si iskrena.“

Megan klima glavom na sve što Salena kaže.

„I, naravno, žalimo zbog... znaš već koga“, dodaje Kajla. Okrugle oči su joj krupne, a kosa kratka.

„Hvala“, ponavljam. Ne znam šta još da dodam. „Jeste li uzbuđene zbog *Priče sa zapadne strane?*“, pitam u nadi da ćemo promeniti temu. „Megan odlično peva. Je l' vam pričala o našoj školskoj predstavi *Romeo i Julija?*“

Salena zausti da odgovori, ali Megan naglo ustaje. „Nego, trebalo bi da Peni pokažem ostalo. Vidimo se kasnije, devojke.“

Mašem im. „Drago mi je što smo se upoznale. Čao.“

„I meni je drago, Peni. Slobodno svrati kad god hoćeš. Volela bih da te malo ispitam o tvom blogu.“

„O, naravno“, odgovaram. „Jao.“ Megan me je cimnula toliko jako da sam udarila kolenom u sto. Vuče me prema sredini sobe. „Hej, šta je bilo?“, pitam.

„Nisam htela više da sedim s tim devojka. Pomalo su dosadne. Rekla sam ti da će biti takve – stalno pričaju o Noi i blogu.“

„Nisu tako loše...“

„Uostalom, ima još ljudi koje treba da upoznaš i još mnogo toga da vidiš. *Moraš* da vidiš našu glavnu pozornicu, garderobe i moju sobu.“

Spremamo se da izađemo, ali neko me tapše po ramenu, trgavši me. Okrećem se prema prelepom mladiću koji me posmatra. Odmah pomišljam kako želi da priča s Megan i sklanjam se u stranu. Međutim, on pruža ruku da me zaustavi.

„Izvini, ali... jesi li ti Peni Porter?“

Četvrto poglavlje

Trepćem u priviđenje visoko metar i devedeset koje stoji pred a mnom, u njegove blistave bademaste oči boje morske pene i tamnoplavu blago talasastu kosu savršeno prebačenu u stranu. Širok osmeh otkriva blistavo bele zube. Čeka da odgovorim, ali osmeh mu bleđi i shvatam da piljim u njega. Tačnije, u njegovu široku majicu koja otkriva *mnogo* više trbušnjaka nego što sam navikla.

„Lipa maca“, bubnem. Moj mozak nije shvatio pitanje koje mi je upravo postavio već me je naterao da promrmljam nešto što je valjda trebalo da znači *lepa majica*. Glava mi već vrišti. *Oblikuj reči, Peni. REČI KOJE KORISTE ODRASLA LJUDSKA BIĆA*. „Hoću reći, zar ti nije hladno?“

„Nije, ali zvučiš kao moja baka.“ Tiho se nasmeje pa mi pruži ruku. Njegov ležerni škotski naglasak zvuči toliko sanjivo da gotovo moram da se protresem kako bih se vratila u stvarnost. „Ja sam Kalum. Drago mi je što smo se upoznali. Ti si Peni... zar ne?“

Rukujem se s njim i primećujem da mu je šaka izuzetno mekana, a nokti savršeno manikirani.

Konačno uspevam normalno da se osmehnem. „Da, ja sam Peni! Jesmo li se već upoznali?“ Mrštim se i naprežem mozak ne bih li se setila jesam li ga ranije srela. Sigurna sam da bih se sećala nekoga ko izgleda kao kip koji su anđeli isklesali iz škotskih brda.

„Nismo, ali znam te. Pa... znam tvoje fotografije. Ti si iza-brana za praksu iz snova s Fransoa-Pjerom Nuvoom i *morao* sam da vidim ko me je potukao. Zadivio sam se.“

Nehotice crvenim zbog njegove pohvale. On me poznaje po mojim fotografijama? Nikad ne bih pomislila da je tako nešto moguće.

„Ali otkud ti ovde?“, nastavlja on. „Studiraš li? Čini mi se da te nisam video na predavanjima.“

Megan već postaje mrzovoljna i premešta se s noge na nogu. Očigledno nije predvidela moj razgovor s Kalumom kao deo obilaska. „Ne, Peni ne studira ovde. Ali ja studiram. Megan, drago mi je što smo se upoznali.“ Staje između nas i pruža ruku Kalumu, zabacujući blistavu smeđu kosu. On se rukuje s njom, učtivo se osmehnuvši. Pre nego što stignem da mu odgovorim, Megan se ponovo meša. „Vodim je u obilazak. Nadam se da će me često posećivati. Kad nisam zauzeta probama, naravno.“

„Naravno!“ Široko joj se osmehujem, ali Kalumove oči mi privlače pogled kao magneti. „Koliko sam shvatila, ti ovde studiraš fotografiju?“, pitam pre nego što Megan stigne da kaže još nešto.

„Druga godina – dobro je ovde“, odgovara i naslanja se na kauč. Načas mi se čini da je sve nestalo osim njegovih očiju boje akvamarina. Kao da postojimo samo Kalum i ja, ukrštenih pogleda dok je sve ostalo kao na usporenom snimku. To traje samo delić sekunde, jer se boje iznenada vraćaju čim jedan student zasniva poznatu melodiju – *Elemente* s Noinog novog albuma.

Tad shvatam nešto. Nijednom nisam pomislila na Nou sve vreme (dobro, ceo minut) dok sam pričala s ovim dečkom. Sve deluje naelektrisano – a mislila sam da to nikad neću osetiti otkako smo se Noa i ja rastali. Primećujem da i on preko ramena nosi foto-aparat na podesivom kožnom remenu s nalepnicama i škrabotinama. Široko se osmehne kad vidi da gledam njegovu opremu.

„Lep aparat, jelda? Starinski.“ Prebacuje ga preko ramena kako bih bolje pogledala. Divim se kako i dolikuje.

„Mora da se zaista razumeš u fotografiju“, kažem.

„Obožavam fotografiju, ali samo najbolji među nama vise s Fransoa-Pjerom Nuvoom, je li tako?“ Blago me udara po ruci i osećam kako crvenim. Smeje se pa mu se nervozno pridružujem. Zašto se ovako osećam zbog Kaluma Makslatkiša? Kao da ponovo imam trinaest godina. U sebi se protresam i pokušavam da se opustim. Megan me odlučno nagazi – znak da je vreme da krenemo.

„U svakom slučaju“, govorim, „drago mi je što smo se upoznali. Sigurna sam da ćemo se još sresti ovde. Reći ću Fransoa-Pjeru da si ga pozdravio.“ Okrećem se i polazim, vukući Megan sa sobom.

Kalum se smeje i pozdravlja nas salutiranjem.

Je li normalno što sam pomalo ustreptala zbog upoznavanja s Kalumom? Možda je to znak da ostavljam Nou za sobom. Možda je moje srce spremno da otresem prašinu s njega i vratim se u zastrašujući svet momaka.

Ima mnogo *možda*, ali i to je bolje od *nikad* koje je donekadno jedino postojalo.

Megan me vodi jednim hodnikom za drugim. Prolazimo pored učionica studenata pevanja, slikarstva i plesa. Zinula sam kad sam videla čemu sve imaju pristup. Prostorije za

vežbanje, muzički instrumenti, ateljei, biblioteke. Koliko god da se razmetala, Megan je sad stvarno stupila u prvu ligu.

Obilazimo ceo internat i onda me vodi do svoje spavaonice. Nisam baš to očekivala: mala je i tavanice prilično niske, zbog čega ima malo svetla. Nije dobro za fotografisanje. Megan deli kupatilo i kuhinju s dve devojke, balerinom iz Italije i curom iz San Franciska koja studira moderno slikarstvo.

Ulazimo u njenu sobu, koja je u gorem stanju od moje – odeća je razbacana svugde i zidovi su pokriveni posterima za pozorišne predstave.

„Jesu li ti cimerke fine? Slažeš li se s njima?“ Sedam na kraj Meganinog uskog kreveta gurnutog uz radni sto. Ona izvlači radnu stolicu i seda pored mene.

„Naravno. Hoću reći, Marijela ne zna mnogo engleskog pa se ne sporazumevamo baš lako. Ona studira interpretativni ples, tako da često gestikuliram i plešem da objasnim šta pokušavam da kažem. Mislim da pomaže.“

Sirota Marijela. Zamišljam Megan kako očajno pleše, savijenih nogu i ruku dok pokušava da je ponudi šoljom čaja. Potiskujem smeh.

Megan uzima laptop i skroluje po *Fejsbuku*. „Ne viđam često drugu devojku. Ona je u indi fazonu, mnogo bleji u Šordiču i svi njeni drugovi imaju bradice i punde. Nisam baš sigurna da mi se sviđaju muškarci s pundama. Šta li skrivaju u njima?“

„Sve svoje tajne?“, pretpostavim i bacam pogled na njen ekran. Cursor stoji iznad poruka iako nema obaveštenja da joj je stigla nova. To je čudno. Uglavnom svi njeni uređaji neprestano pište. Primećuje da virim i sklapa laptop.

„Znaš šta? Hajdemo nazad do zajedničke sobe da uzmemo neku hranu i malo izblejimo. Ovde nemamo šta da

radimo, previše je tiho.“ Prebacuje torbu preko ramena pa namešta kosu i stavlja još jedan sloj karmina.

„Važi“, odgovaram. Iznenadena sam zato što osećam lepi-
tiriće u stomaku zbog jedne misli: *Možda će Kalum još biti
tamo.*

U zajedničkoj prostoriji vrvi od živosti, ali nema ni traga od krupnog Škota. Lepi mladi ljudi vrzmaju se oko stonog fudbala, iznenađujuće vešti u tom hobiju. Dve grupe naiz-
menično pevaju a kapela, kao u sceni iz filma *Savršen korak*. Nije preterano reći da je ovo sasvim novo iskustvo za mene i odjednom mi se čini da me kauč na kojem sedim usisava u svoje meke dubine.

Pitam se je li prekasno da odem.

Ali tad Kalum ulazi s jednim drugom. I taj dečko je lep i visok, guste kovrdžave smeđe kose, ali ne privlači me magnetski kao Kalum. Malo se ispravljam jer se baca na kauč pored mene, a njegov drug seda pored Megan.

„Nisam očekivao da ću te tako brzo ponovo videti.“ Skida torbu s ramena, spušta je na stočić pred nama i naslanja se. Bože, naglasak mu je neverovatan. Dođe mi da ga snimim telefonom i pustim Eliotu jer znam da bi odlepio baš kao i ja.

Široko se osmehujem. „Megan je mislila da bi trebalo da svratimo u menzu pre nego što krenem kući. Čula sam da su ovdašnji sendviči sa sirom i namazom od kvasca nepre-
vaziđeni.“ Podižem sendvič pa shvatam da verovatno nije normalno mahati polupojedenim sendvičem nekome ispred nosa. Usne mu se grče kao da se trudi da ne prasne u smeh, a ja pokušavam da umanjim nelagodu tako što guram osta-
tak sendviča u usta.

Nažalost, sad su mi obrazi naduveni kao veverici pa pokušavam da žvaćem zatvorenih usta kako mu ne bih pokazala gomilu polusažvakane hrane. Baš lepo.

Zahvalna sam zato što se načas okreće, što koristim da povratim dostojanstvo. Žvaćem što brže mogu i gutam ostatak sendviča. Mislim da mi lice više nije tako crveno. Kalum se ponovo okreće prema meni. Na krilu su mu portfolio s fotografijama i velika fascikla s crno-belim fotografijama koje izgledaju kao da su upravo razvijene u mračnoj komori. Čini mi se da čak osećam miris razvijača.

Kalum podiže pogled do mog i buka u prostoriji se povećava. Duboko udišem. *Ne dozvoli da anksioznost ovo pokvari. Molim te.*

„O, izvini, je l' ti smeta?“, pita Kalum, pogrešno protumačivši moju sve veću anksioznost kao zlovolju. „Već spremamo veliki projekat i želim da izgleda savršeno.“

„Ne, samo nastavi, molim te“, odgovaram. Drago mi je zbog toga. To će mu bar skrenuti pažnju s mene i dozvoliti mi da se priblerem.

Usredsređujem se na fotografije na njegovom krilu. Reč je o portretima, toliko dirljivim da mi žmarci prolaze kičmom. Nikad nisam videla takve detalje.

„Šta misliš?“, pita me. „Nisam siguran da su *sasvim* dobri.“

„Neki mogu da izazovu košmare!“, odgovaram kroz smeh.

Kalum crveni. „Znam, pomalo su u gotičkom fazonu, ali i *jesu* predviđene za izložbu povodom Noći veštica. Koji objektiv koristiš za portrete?“ Osmehuje se, a zubi su mu toliko pravi i beli da me gotovo zaslepljuju. Ima pegu iznad gornje usne zbog koje se još malo topim. Potrebna mi je sva snaga volje da ne vrisnem: *Ko je ovaj tip i odakle je došao? Nemoguće je da je ljudsko biće! NEMOGUĆE!*

Usredsredi se, Peni. Fotografija. Mogu ja to. „Koristim fiksni objektiv za portrete. Tako dobijam neverovatne detalje, ali nisu grubi kao kad koristim makro, pogotovo s analognim aparatom. Koristiš li analogni ili digitalni?“

„I jedan i drugi; mislim da oba mogu napraviti sjajne fotografije.“ Jezik mu izviruje iz ugla usana dok posluje s lepkom u jednoj i fotografijama u drugoj ruci. „Valjda to zavisi od toga kakav ugao želiš. Neke od omiljenih fotografija napravio sam jeftinim 'idiotom'. Važno mi je samo da uhvatim trenutak.“

„O, potpuno se slažem.“ Oduševljeno klimam glavom, ali onda me žacne griža savesti. Mi naklapamo o fotografiji i potpuno sam zanemarila Megan. Ona će poludeti zbog toga. Podižem pogled i lakne mi, zato što je zaokupljena razgovorom s Kalumovim drugom o žurci u zgradi 4B. Njena mama bi odlepila kad bi znala da Megan ide na žurke po spavaonicama slatkih sedamnaestogodišnjaka, ali mene nimalo ne čudi.

Pošto sam umirila grižu savesti, ponovo se posvećujem razgovoru s Kalumom. „Kako bi opisala ovu fotografiju?“, pita i dodaje mi crno-belu sliku starije žene koja drži šaku ispred lica. Vide se sitne pojedinosti osam zlatnih prstenova na njenim prstima. Oči joj izgledaju tužno, ali uglovi usana izvijeni su naviše. Polovina lica joj je u mraku dok druga sija od svetlosti.

„Mislim... da poručuje 'Dugo sam živela i ne kajem se ni zbog jednog trenutka.'“ Podižem pogled s dirljivog prizora na Kaluma. Prave mu se crte oko očiju dok mu se osmeh širi licem.

„Dame i gospodo, možemo li dobiti aplauz za najotrcaniju rečenicu na svetu?“ Smeje se i tapše.

„Hej, pitao si me!“ Sležem ramenima i uzvraćam osmeh.

„Zbog te duboke analize pune značenja, draga moja, ja studiram ovde za razliku od tebe.“ Šaljivo mi namiguje. Zinem, praveći se da sam besna.

„Jeste da ne smišljam sjajne naslove, ali talenat se ne može naučiti“, odvrćam. Iznenadena sam rečima koje mi izlaze iz usta. Uglavnom nisam toliko „vatrena“ kad peckam. Ko je ova nova Peni?

„Ta ti je dobra, Peni Porter“, priznaje. Malo se pomera i naslanja nogu na moju. Jeste da smo oboje u farmerkama, ali od tog dodira mi žmarci prolaze telom. Ne znam da li je i on to osetio, ali na obrazima mu se pojavljuju ružičaste tačke iako i dalje gleda fotografiju. Možda nisam samo ja...

Za žmarcima sledi nalet anksioznosti nalik cunamiju. Toliko me brzo obuzima da ne stižem ni da udahnem. Sve što je bilo zabavno i uzbudljivo postaje zastrašujuće. Čujem svaki udarac loptice sa stola za mali fudbal. Pevanje je odjednom preglasno i piskavo. Vazduh postaje gust i topao kao da udišem med.

Prestravljeno pogledom tražim izlaz – čim ugledam vrata, uzimam torbu i trčim. Ne mislim na Kaluma, njegovog druga ni Megan. Samo jurim hodnikom, zamičem za uglove i prolazim kroz požarne izlaze sve dok se ne nađem napolju, udišući svež vazduh.

Nekoliko trenutaka kasnije, Megan se stvara pored mene i drži me preko leđa. Već je to viđala. Pored svih njenih mana, zahvalna sam što nikad ne pravi dramu od toga. Samo je uz mene.

Kad mi se disanje unormalilo, odvažila se da pita: „Šta je bilo? Je li Kalum rekao nešto?“

„Ne, nije. Mislim... ne znam. Verovatno mi je bilo previše svega. Dobro sam.“ Usiljeno se osmehujem, a Megan mi steže ruku.

„Znaš, u redu je da ti se neko drugi sviđa“, kaže tiho.

Srce mi preskače jer je Megan izvor moje strepnje uobičila u reči. Zato što, duboko u meni, drugi glas govori: *Nisam tako sigurna.*